

Annelien Coorevits

‘Mijn leven is geen uitgekiend plan’

Vergeet De Mol of Eigen Kweek. De meest besproken comeback is die van Temptation Island, de relatietest waar vier koppels zich vrijwillig aan overgeven. Dat doen ze in aanwezigheid van tien vrijgezellen en in een tropisch decor in Thailand. Je kan je afvragen waarom iemand dat in godsnaam wil overwegen. Maar feit is dat die koppels er zijn en dat er een publiek is dat wil weten hoe het afloopt. Televisie als een spiegel van onze maatschappij.

Presentatrice van dienst is Annelien Coorevits, voormalig Miss België en vrouw van voetballer Olivier Deschacht. Maar bovenal moeder van twee met een hart voor kinderen, dieren, mode en koken. Hoewel ze voor zichzelf een mooie carrière heeft uitgebouwd, is het opvallend hoe ze zichzelf minimaliseert. Tijdens ons gesprek volgde dan ook meer dan eens 'maar wie ben ik' na een antwoord...

Promenade: Wat een heisa rond Temptation Island. Hoe ben jij presentatrice van het programma geworden?

Annelien Coorevits: Vijf heeft mij gecontacteerd en naar mijn interesse gepolst. Puur productioneel vond ik dat een leuke uitdaging en ik heb geen moment getwijfeld. Al was ik niet de enige, heel veel meisjes wilden die job. De hele heisa had ik niet verwacht. Evenmin dat het meteen zou uitgroeien tot best bekeken programma in de geschiedenis van Vijf. Dat er voor- en tegenstanders van Temptation Island zijn, wisten we uiteraard wel.

Iedereen lijkt er een mening over te hebben. Ik zie het nog altijd als ontspanning, een programma waar je naar kijkt als je even geen zin meer hebt in het nieuws van de dag.

Promenade: Had je er ethisch geen bezwaar tegen om dergelijk programma te presenteren?

Annelien Coorevits: Nee, omdat ik mezelf niet zie als een relatieverstoorder. Eerder een boodschapper. De koppels weten ook heel goed waaraan ze beginnen. Wat niet wil zeggen dat je als presentatrice geen medelijden voelt met kandidaten. Dat was misschien nog het moeilijkste: afstand moeten bewaren terwijl je ze eigenlijk af en toe wil vastpakken. Gelukkig staat er een professioneel team voor ze klaar. Dat is op televisie niet te zien, maar de kandidaten worden goed begeleid en opgevangen indien nodig. Daarnaast vinden ze veel steun bij elkaar. De tijd die ik met hen doorbreng, is miniem. Wij waren in de weer met solo- en duopresentaties, persmo-

menten en fotoshoots. Het waren voor mij negen drukke opnamedagen, maar ik heb ervan genoten.

Promenade: Kritiek is onvermijdelijk, zeker bij een veelbesproken programma als Temptation Island. Sommigen namen jou op de korrel omdat je jouw kersverse zoon achterliet voor de opnames en nu zijn er de geruchten dat één van de koppels, Marvin en Louise, nooit een koppel waren. Wat doet dat met jou?

Annelien Coorevits: Ik lees geen recensies of reacties. Zo heb ik heel bewust geen Twitteraccount. Je kan nooit tegen de perceptie winnen. Mensen weten bijvoorbeeld niet dat het slechts negen dagen was of dat ik mijn dochter en mama bij me had. Uiteraard heb ik mijn zoontje gemist, maar het was dus niet zo dat ik drie weken van de zon aan het genieten was in Thailand. Wat Marvin en Louise betreft, weten we met zekerheid dat het een koppel was toen ze zich inschreven. Emoties als die van Louise kan je niet faken. Geloof me, ik was erbij. Zoniet, dan hebben wij twee straffe acteurs ontdekt (lacht). Het is een beetje het leven zoals het is, maar dan heel erg versneld. Eerlijk gezegd begrijp ik alle kritiek niet. Wil je het niet zien, zap dan gewoon weg. Wij beweren niet het programma van de eeuw te maken en wij verplichten niemand om te kijken.

Promenade: Zou je zelf ooit overwegen om mee te doen?

Annelien Coorevits: Nooit! Maar dat hoeft ook niet om het te kunnen presenteren. Voor mij was het een leuke job en ik zou het zo opnieuw doen. Dat we een stukje geschiedenis hebben geschreven

door het programma na zeven jaar terug te brengen en daarmee een kijkcijferrecord voor Vijf halen, is mooi meegenomen. Kijk, mensen doen zich graag beter voor dan ze zijn en zullen in groep niet graag toegeven dat ze kijken. Maar het is eigen aan mensen om te willen weten wie er aan de verleiding zal weerstaan en hoe het met de koppels zal aflopen. En daar is niets mis mee. Net als het perfect moet kunnen dat iemand er voor uitkomt dat die naast programma's als Het Journaal of Terzake graag een uurtje ontspant met Temptation Island. Ik in elk geval wel. En ik zal fan blijven als het volgend jaar herneemt. Met of zonder mij als presentatrice.

Promenade: Het grote publiek leerde je kennen toen je Miss België werd in 2007. Een bewuste keuze van jou om mee te doen?

Annelien Coorevits: Helemaal niet. Ik had geen plannen in die richting. Het was een vriendin van mij, met wie ik Communicatie studeerde in Kortrijk, die

me op een dag zei dat ze zich had ingeschreven. En ze voegde er aan toe dat ze mij ook had ingeschreven, omdat het haar leuk leek samen naar Griekenland te kunnen. Een reis die voor de finalistes van Miss West-Vlaanderen voorzien was. We waren 19, dus waarom niet, dacht ik. Tot onze verbazing waren we erbij en werd ik bekroond tot Miss West-Vlaanderen. Wat ik toen niet wist, was dat je dan automatisch geselecteerd en contractueel verplicht bent deel te nemen aan Miss België. En voor ik het goed en wel besepte, was ik twee maanden later Miss België. Dan verandert je leven compleet. Ik heb er veel aan te danken, daar moet ik niet flauw over doen. Je krijgt kansen die je anders misschien nooit had gekregen. Maar er is zeker ook een keerzijde aan de medaille. Plots ben je bekend en heeft iedereen een mening over jou. Daar kan ik nog altijd moeilijk mee om. Wetende wat ik nu weet, weet ik niet of ik het opnieuw zou doen. Als 19-jarig meisje ben je gevoelig voor kritiek. Ik heb toen één keer een kritiek gelezen en ik heb toen gezworen het nooit

meer te doen. Als sociale media dienen om je gal te spuwen, wil ik daar niets mee te maken hebben. Maar wie ben ik? Bovendien vind ik dat ik zelf geen zaken de wereld in te sturen heb, die bijdragen aan een betere wereld. 'Leuke opnamedag gehad', wie heeft daar iets aan?

Promenade: Wat zou er van Annelien Coorevits geworden zijn, mocht je die wedstrijd anoniem verlaten hebben?

Annelien Coorevits: Ik denk dat ik sowieso een eigen zaak zou hebben uitgebouwd. Mode en koken zijn mijn twee grote passies. Die deel ik met mijn zus Stéphanie. Maar wat ik precies zou doen, dat heb ik nooit geweten. Als klein meisje droomde ik ervan om zangeres te worden. Toen ik vijftien, zestien was, besepte ik dat dit geen optie meer was (lacht). Communicatie dan maar, omdat ik hou van talen. Maar ik heb nooit een uitgestippeld plan gehad. Dat zien we dan later wel weer, dacht ik bij mezelf. En gelukkig zijn de dingen me blijven overvallen.

Promenade: Zoals de ontmoeting met Wim De Valck tijdens een fotoshoot?

Annelien Coorevits: Precies. Het klikte tussen ons en we wisten allebei dat we nog dingen samen gingen doen. Het eerste was het boek 'Eerste Hulp Bij Daten', verschenen bij Lannoo, waar we een jaar aan hebben gewerkt. Daaruit is de vraag van Vijf gekomen om Singles te presenteren en zo heeft het ene altijd tot het andere geleid bij mij. Een tweede samenwerking met Wim en zijn zus Hilde is Miracles, opgestart toen ik hoogzwanger was van Luis. Met dit jonge bedrijfje lanceren we juwelen en accessoires die ik mee help ontwerpen. Ik doe het ontzettend graag en nu zijn we bezig met een interieurlijn. Ik droom ervan om kinderkamers mee in te richten. Het is fijn dat ik met Miracles kan terugvallen op de ervaring van Wim en Hilde. Zij waken er onder andere over dat de producties in het buitenland op een ethisch verantwoorde manier gebeuren. Voor de rest proberen we om zoveel mogelijk in België te produceren en willen we betaal-

bare en kwaliteitsvolle producten brengen. Een eigen bedrijf vraagt veel tijd en energie, maar ik heb nog geen moment het gevoel gehad dat ik naar mijn werk moet. Als ik dit mag blijven doen, zal ik mezelf gelukkig prijzen. Al hoop ik het nog enkele jaren te mogen combineren met mijn werk voor televisie.

Promenade: Naast Temptation Island is ook de Mol terug. Straffe televisie zien we momenteel eveneens in Terug naar eigen land, waarbij een aantal bekende Vlamingen proberen te achterhalen hoe de harde realiteit voor miljoenen vluchtelingen voelt. Een heikel thema. Zou jij aan dergelijk programma meewerken?

Annelien Coorevits: Ze hebben mij niet gevraagd en ik denk dat mijn mening niet uitgesproken genoeg is. Maar ik vind het in elk geval een straf programma, al heb ik nog niet veel gezien. Eerlijkheids halve moet ik bekennen dat ik er te weinig over weet. Ik zou iedereen oproepen om meer verdraagzaam te zijn, maar daar stopt het. Mensen als Jean-Marie

Dedecker en Zuhail Demir met een uitgesproken mening en kennis van zaken, staan tegenover meer gematigde en ervaren mensen als Bert Gabriëls. Het is die combinatie die het programma extra interessant maakt.

Promenade: Hoe sta jij tegenover de vluchtelingenkwestie?

Annelien Coorevits: Het is zeer problematisch en ik vind dat mensen moeten ophouden met zwart-wit denken. Ik begrijp diegenen niet die ervan overtuigd zijn dat vluchtelingen ons werk komen inpikken of dat de mannen allemaal verkrachters zijn en geen respect hebben voor vrouwen. Hoe kan je zo bekrompen zijn? Die mensen ontvluchten de meest gruwelijke dingen, laten hun hele hebben en houden achter in de hoop op beterschap. We kunnen toch wel een beetje begrip opbrengen. Ik beweer niet dat iedereen een vluchteling in huis moet nemen, maar wees verdraagzaam. Mochten er geen andere oplossingen voor die mensen zijn, ik zou zeker een

vluchteling onderdak bieden. Waarom zou je het niet doen als je de middelen hebt? Mocht het omgekeerd in België gebeuren en uitzichtloos zijn, ik zou ook vluchten. Als er dan mensen zijn die mij het beloofde land voorschotelen, dan zou ik waarschijnlijk ook de stap wagen. Hoe kan je gevoelloos zijn bij al die beelden van drenkelingen die het niet halen? Ik niet in elk geval, mijn haren komen ervan overeind te staan. Zeker als de media – doelbewust – inzoomen op kinderen, dan breekt mijn hart.

Promenade: Wat ontroert jou nog?

Annelien Coorevits: Kinder- en dierenleed, daar kan ik absoluut niet mee om. Ik heb altijd een zwak voor dieren gehad en sinds ik mama ben, ben ik uiterst gevoelig voor het verdriet van kinderen. Als ik zie hoe daders van kindermisbruik soms ongestraft weggelaten, bereikt mijn woede haar kookpunt. Daarin faalt ons systeem toch, vind ik. Maar wie ben ik?

Promenade: Je hebt een sterke band met je zus Stéphanie, met wie je passies deelt, maar met wie je ook deelnam aan het spelprogramma Beste Vrienden

en die aan je zijde stond tijdens de opnames van Temptation Island. Hoe belangrijk is die band voor jou?

Annelien Coorevits: Ze is essentieel. We zijn thuis met vier, drie zussen en een tien jaar jongere broer. Met mijn twee zussen heb ik een WhatsApp-groep waarin we alles met elkaar delen. We lezen of horen elkaar elke dag. Ik kan me geen leven zonder mijn zussen voorstellen. Naast mijn kinderen en mijn man, zijn ze de belangrijkste personen in mijn leven. We delen dezelfde normen en waarden die we van thuis uit meekregen en houden er gelijklopende ideeën op na. Toch hebben we sterk uiteenlopende karakters. Ik denk wel dat ik de gemakkelijkste ben van ons drie (lacht). Ik ben in elk geval de meest sociale. Ik heb menselijk contact nodig en zoek dat stevast op, ook in mijn job. Als het moet, zou ik tegen een muur praten. Daarom vond ik het moeilijk in het begin dat ik hier kwam wonen. Ik kende niemand. Dat vond ik ambetant. Ik kwam van Wevelgem waar ik iedereen kende. Ik kon er een praatje maken met de bakker en de slager. Een vriend van mij heeft er een restaurant waar ik ten allen tijde kon binnenvallen voor een glas en een

babbel. Dat vertrouwde mis ik soms wel. Maar ik hou van de Gentenaars. Van hun taal en mentaliteit die ik niet zo verschillend acht van die van de West-Vlamingen waar ik mee opgegroeid ben.

Promenade: Hoe zie je jouw verdere toekomst en welke projecten zou je graag nog eens realiseren?

Annelien Coorevits: Ik zit in een bevoorrechte positie want ik doe wat ik graag doe. Het klinkt cliché, maar ik zou me in de toekomst graag meer willen inzetten voor goeie doelen. Ik weet nog niet goed wat, maar in elk geval voor projecten die me na aan het hart liggen. Zoals het lot van dieren of jonge vrouwen. Zo zag ik onlangs iets over vrouwenbesnijdenissen, dat raakt me diep. En verder hoop ik dat mijn kinderen het goed zullen hebben. Dat is mijn drijfveer. Niet dat ik het hen cadeau zal geven. Net zoals ik destijds – door het voetbal was dat voor Olivier onmogelijk – zullen ze in het weekend of tijdens de vakanties moeten werken. Om te beseffen wat het is en om respect op te brengen voor elke job. Dat is althans mijn visie. Niet dat ik alle wijsheid in pacht heb, want wie ben ik... ●